

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2455/2015
30.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужиоца Н.П., из Н., чији је пуномоћник Н.Ј., адвокат из Б.П., против туженог ДОО Н. из Б.П., кога заступа адвокат М.Ч. из Б.П., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 389/15 од 14.04.2015. године, у седници одржаној 30.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 389/15 од 14.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци П1 724/13 од 31.03.2014. године, делимично је усвојен тужбени захтев и поништено решење туженог од 27.02.2013. године као незаконито и обавезан тужени да тужиоца врати на радно место на коме је радио пре доношења оспореног решења или на друго радно место које одговара његовој стручној спреми и способностима као и да му накнади трошкове парничног поступка. Одбијен је део захтева ради плаћања законске затезне камате на досуђене парничне трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 389/15 од 14.04.2015. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је заасновао радни однос на неодређено време код туженог 01.02.2006. године на пословима оператера на пастеру ОБП за које послове се захтева трећи степен стручне спреме. Ове послове обављао је до 02.јула 2009. године када му је радни однос престао отказом од стране послодавца због повреде радне обавезе – неоправдани изостанак са посла. У парници ради поништаја овог решења тужилац је успео тако што је правноснажном пресудом поништено наведено решење и тужени обавезан да тужиоца врати на послове које је обављао до доношења решења о отказу уговора о раду. Тужени није поступио по наведеној пресуди због чега је тужилац поднео предлог за извршење ради враћања на рад. У поступку извршења тужени је и даље избегавао да тужиоца врати на рад. У међувремену је тужени донео Правилник о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова и радних задатака од 10.02.2013. године којим је укинуо радно место на коме је тужилац радио. Овај Правилник ступио је на снагу истог дана, а десетак дана касније тужени је донео решење о отказу уговора о раду тужиоцу због технолошких и организационих промена 27.02.2013. године. По основу овог решења тужиоцу је исплаћена отпремнина. Након формалног укидања радног места, послови тог радног места су се и даље фактички свакодневно обављали од стране других извршиоца који су то обављали као додатни посао уз посао свог радног места. После шест месеци од доношења решења о отказу уговора о раду тужиоцу, тужени је донео Правилник о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији радних места којим је поново увео радно место – оператер на пастеру.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили захтев тужиоца и поништили решење о отказу уговора о раду тужиоцу.

Институт „забране злоупотребе права“ штити запосленог као опште важећи принцип у уговорном праву (члан 13. ЗОО) који се имајући у виду порекло уговора о раду супсидерно примењује и у области рада. Злоупотреба права постоји када послодавац у поступку давања отказа испоштује форму али не и суштину (разлоге) института тзв. вишка запослених ако вређа циљ и сврху. Из члана 179. став 9. и правила која су садржана у члану 153. до 158. Закона о раду произлази да је сврха технолошког вишка отпуштање радника због боље организације технолошких промена и због економских промена. Због побројаних узрока престаје потреба за радом одређеног броја запослених. Тај институт се злоупотребљава ако се користи да би се без одређене законске процедуре отпустили запослени који не остварују радне резултате, не испуњавају радне обавезе или крше радну дисциплину или да би се на њихово место у релативно кратном временском року запослили други – нови радници.

У овом случају, управо је у питању злоупотреба од стране послодавца. Наиме, послодавац, тужени у овој парници, није извршио правноснажну судску одлуку и није вратио тужиоца на одговарајуће радно место после укидања (првог) решења о отказу. Напротив, избегавао је извршење правноснажне судске одлуке

- 3 -

све док није изменио Правилник о систематизацији радних места којим је укинуо радно место на коме је тужилац радио. С обзиром да је на овај начин тужени злоупотребио право, то су нижестепени судови правилно поништили решење о отказу као незаконито и обавезали туженог на реинтеграцију тужиоца.

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.**